

буждатъ въ мене една голѣма признателностъ къмъ държавата ви. (отвара кърджѣ и гледа вътрѣ) Ахъ, проклѣтници, това е конски торъ. (хвърля кърджѣ). Искате да са подигравате съ честъта ми?!... Това лукавство тежко ще wypadне... Да ми испроважда той мене намѣсто данъ, конски торъ?! люто трѣба или да си отмѣстиж или да умрѣ, Вързете този проклѣтникъ, некъ умре тутакси.

Теоданъ. Моля ви госцодарю Азъ не съмъ виноватъ.

Кардамъ. Млѣквай проклѣтничко. Сички сте лукави. Не сте достойни да живѣте! Ахъ и боговетъ ще са разгнѣвътъ, ако чуѣтъ че Византійскія цаъ са подиграли съ честъта ни и съ високото ми имѣ.

Бонлъ. Това не е вече за търпение. Това е голѣмо понижение за цѣлъ народъ. Люто трѣба да си отмѣстимъ. Да не останемъ къмъ това, ни най малко хладнокрѣвни. Защо да търпимъ понижение отъ она, на когото, съдбата е въ нашитъ рацѣ?! Защо да не го оничтожимъ отъ лицето на земѣта, когато той иска да ни почерни имѣто предъ цѣлъ свѣтъ?! не, това е страшно наказаніе за насъ.

Цѣвтъко. Това горделиво докачване отъ старна на Гърцитѣ, ще ни насърдчи народа още по-вѣче, за да имъ отмѣстимъ по-строго; сичко са исцерява, само зла думѣ неможе никогн. Нетрѣба ние да останемъ хладнокрѣвни къмъ това, нето една минута, да не би да помислятъ Византійцитѣ, че имъ са бонимъ.

Кардамъ. (къмъ Кръстана) Казахъ ти, некъ са застрѣли този посланникъ. (Кръстанъ извежда теохапа на вѣтъ).

Първожрецъ. Госцодарю! Минутата въ която трѣба да са отмѣсти страшно на Византійцитѣ за лукавитъ имъ постѣпки са приближи. Следователно некъ не губимъ врѣме, но часъ по-скоро, да са допитами и на свѣтото проризалище, да видимъ каква честь ще ни предскаже и тогасъ славно въ бой.

Кардамъ. Тѣхната лукава хитростъ и храбростъта имъ, е ничтожна предъ очитъ ми; тѣ искатъ да бѣдатъ